

tamque laboriosa, & recto sensui tam opposita, ut videntur, imperata fuerunt? Tamen Pater, Mater, Puer obediunt, nulla intersecta mora, nulla adhibitâ excusatione, nulla opposita difficultate. Pater Bourdaloue in Affectibus re- cessibus.

Vix Angelus S. Joseph Dei iustum aperuit, cum illico fidelis hic Custos omnium thesaurorum Dei in terris surrexit, acceptusque Matræ, & puero in Ægyptum recessit. Qui in surgens, accepit Patrem, & Matrem eius nocte, & recessit in Ægyptum. Id si ad examen vocetur secundum humana consilia, quæ vulgo sequimur in actionibus nostris, sexcentæ rationes adeo celerem obedientiam debent retardare. Quomodo enim infans adhuc in incunabulis taliter pati potest iter longum, atque difficile? Quomodo asportari per densas noctis tenebras, & per tot pericula, quæ in via adeo molesta erant subienda? Numquid non poterat Deus aliter illum eripere ex fonte amoris proprii, ex hoc superbia spiritu, cui ita omnes devoti sumus, ita ut nolimus ne punctum quidem amittere miseræ calamitatem? Sed quid progentibus nostris peperit tantam calamitatem? Nonne infans Deus? Cognoscit satis esse hanc esse Patræ sui voluntatem, ut illi sine mora pareat; ne hinc quidem. Quomodo vero statim in arena non pariter Calestis Patræ, qui in hunc mundum ideo venerat, ut nobis esset obedientiæ perfectissimæ exemplo? Pater Bourdaloue ibidem.

Admirabili... De humilitate... Filii Dei... Velox obedientia Pueri Calestis imperio Patræ sui, quo in Ægyptum secedere jubebatur, præclaram nocte est mercedem in admirabili effectu, quæ peperit. Nunquam majorem attulit salutem. Salvator hic secum attulit has salutis gratias, quæ Ægyptum sanctificaverunt, & mox labentibus saculis effusa fuerunt in tot Eremitas, & Anachoretas, quibus deserta loca repleta fuerunt, & quorum Angelica vita peperit edificationem, & admirationem totius Mundi Christiani. Fuga hic illum de furore Herodis præservavit, cumque absitit impotentia hujus persecutoris illiusque veritatis interitum. Ita ut, quidquid Rex impius, & crudelis in oppositum adniteretur; ille per obedientiam suam evaserit ex tetrerrima cæde, in qua rex barbarus illum tot inter innocuos involvere machinabatur. Sed quæ bona non attulit nobis hæc obedientia Filii Dei? In divino hoc exemplo invenitur inevitabilem necessitatem subordinatiōis in omnibus statusibus viræ pœnitentiæ. Ibi videmus quam necessaria sit obedientia erga Superiores, & in rebus Ecclesiasticis, & in vita civili; nam si desisset illa, totus terrarum orbis confusus, atque perturbatus esset, ibique nullus ordo, sed ubique horror inspiceretur. Pater Bourdaloue ibidem.

De Filio in hæc vita adeo privata, ac solitaria, quam decebat in Nazareth, omnibus vacabat officiis rei domesticæ. Hac in re parabat Matræ suæ, & Josepho viro ejus tamquam Superioribus, quos illi super terram præfererat Deus. Occupationes illi præscriptæ magis edocent placebant, quam quoniam placebat illi magis exercere virtutem obedientiæ, ut se subditum esse ostenderet, secundum illud Evangelicæ testimonium: Et erat subditus illis. Salvator ab his abstinebat operibus, quæ extrinsecus coruscarent, fugiebat mundum, mundique existimationem, eaque opera, quæ erant abjectissima, hæc ipsi jucundissima videbantur. Ita anima sancta, ac solitudinis amica continet se intra limites status sui, sola, a mundi luce remota, de uno tantum sollicita, ut videlicet his vacet, quæ sibi sunt propria, ac se coram Deo teneat prudentem, atque simpliciter inhærens suis omnibus, quæ novit Deo maxime placitura; nullo habet in mundo accidens, minime perturbatur; nullo habet in discrimine sexcentos casus, qui aliis negotium faciunt, ac fastidium creant. Ita permittens singula Dei Sapientiæ atque Providentiæ, ubi de mundanis agitur rebus ad ipsam non pertinentibus, ubi per se ipsum est illi, se proximo professe non posse, continet se intra cancellos status sui, unice contenta, si placeat Deo suo, & sincere ambulet in lumine oculorum illius. Auctor recens.

Quot mortales, quot immo viri principes jucundam, pœnitentiam in Mundo vitam ducunt, si diluculo accepissent spiritum solitudinis, qui Dei Filio tantopere necessarius visus est, ut in pace viveret, & servaret pacem illam, quam Mundo nuntiari iussit tempore Nativitatis suæ, & quam post Resurrectionem suam Apostolis suis etiam, atque etiam commendavit? Hac pace perfruitur, operæ premium duxit domum Genitricis suæ in Nazareth sese recipere a puero, ubi ea gauderet quiete, perfectæque tranquillitate, quam anime sanctæ, ab omnibus seculi impedimentis vacuæ coram Deo pacis gustare consueverunt. Quam felix esset anima, si ad imitationem Filii Dei sibi in partem silentium, & recessum eligeret? Quibus gratias Calius cumularetur, si sese colligere nosset, si se a mundo ignorari cuperet? Recessum non solum pro futura vita locum esse securitatis, verum etiam pro toto vitæ hujus præsentis studio sedes esse pacis, & præsurgatio quadam illius tranquillitatis, quæ in Calis beatæ mentes, sanctique perfruantur. Ven-

Admirabili... De humilitate... Filii Dei... Pater Bourdaloue ibidem.

De humilitate... Filii Dei... Pater Bourdaloue ibidem.

Quot mortales, quot immo viri principes jucundam, pœnitentiam in Mundo vitam ducunt, si diluculo accepissent spiritum solitudinis, qui Dei Filio tantopere necessarius visus est, ut in pace viveret, & servaret pacem illam, quam Mundo nuntiari iussit tempore Nativitatis suæ, & quam post Resurrectionem suam Apostolis suis etiam, atque etiam commendavit? Hac pace perfruitur, operæ premium duxit domum Genitricis suæ in Nazareth sese recipere a puero, ubi ea gauderet quiete, perfectæque tranquillitate, quam anime sanctæ, ab omnibus seculi impedimentis vacuæ coram Deo pacis gustare consueverunt. Quam felix esset anima, si ad imitationem Filii Dei sibi in partem silentium, & recessum eligeret? Quibus gratias Calius cumularetur, si sese colligere nosset, si se a mundo ignorari cuperet? Recessum non solum pro futura vita locum esse securitatis, verum etiam pro toto vitæ hujus præsentis studio sedes esse pacis, & præsurgatio quadam illius tranquillitatis, quæ in Calis beatæ mentes, sanctique perfruantur. Ven-

viam quidem est, ad id saporem quemdam, ac illecebram habendam esse, quæ non minima est gratia, quam Electis suis Deus ipse largiatur. Insufunde nobis Domine hunc solitudinis spiritum, hunc pacis amorem, pacis, inquam, non tam exterioris, quam interæ nostrarum cupiditatum. Si leant illæ coram te: Dic marie, quiesce, & Aguiloni, ne stant veris. (Thomas Kempis.) Avelle corda nostra ab omnibus negotiis, quæ nos distrahere possunt, ac dissipare. Ecce, ut nosmet colligamus: immittere mentibus nostris interiori spiritum, qui unus concinere nos potest in collectione, & maiestati. Pac ut recessus, & silentium semper sint refugium nostrum, & consolatio. Auctor recens.

Quid ipsi dixissetis, si novissetis Judæam hunc Hominem in regione sua habitum fuisse pro filio fabri lignarii? Nonne in quibusdam cognationibus gradum adquiret? Namque, ut sanctus Bernardus ait, (S. Bernardus homil. 2. super Missis est.) ille non minorem sapientiam habebat, vel potius non minorem illam quam in Conceptione, quam cum ad virilem etatem evaserat. Non est verum illum crevisse in hæc sententia experimentalis, quam per sensum adquiremus: sed per lumen gloriæ, & per insulam sapientiam, omnimodam scientiæ plenitudinem ex vitæ sue momento receperat. Hoc nobis non accidit; postquam, ac debemus quotidie in scientiam salutis procedere, videlicet in scientiam Sanctorum, in cognitionem Dei, in cognitionem nostrum metipsum, in cognitionem verum eorum quæ nostram salutem respiciunt, & eorum quæ ad nostram conditionem, & statum pertinent, ne in caput nostrum veritatem illud, quod Dominus Noster Discipulis suis exprobravit: Adhuc & vos sine intellectû estis. (Matth. 15.) Meditationes Patræ Novæ tom. 7.

Jesús crescebat Sapientia, non quod in singulis diebus novum aliquem cognitionis gradum adquiret. Namque, ut sanctus Bernardus ait, (S. Bernardus homil. 2. super Missis est.) ille non minorem sapientiam habebat, vel potius non minorem illam quam in Conceptione, quam cum ad virilem etatem evaserat. Non est verum illum crevisse in hæc sententia experimentalis, quam per sensum adquiremus: sed per lumen gloriæ, & per insulam sapientiam, omnimodam scientiæ plenitudinem ex vitæ sue momento receperat. Hoc nobis non accidit; postquam, ac debemus quotidie in scientiam salutis procedere, videlicet in scientiam Sanctorum, in cognitionem Dei, in cognitionem nostrum metipsum, in cognitionem verum eorum quæ nostram salutem respiciunt, & eorum quæ ad nostram conditionem, & statum pertinent, ne in caput nostrum veritatem illud, quod Dominus Noster Discipulis suis exprobravit: Adhuc & vos sine intellectû estis. (Matth. 15.) Meditationes Patræ Novæ tom. 7.

Jesús crescebat gratie sentim reliquias naturales corporis infirmitates, quæ pœnitentiam comitariant, ut nos spiritus infirmitates doceret relinquere, ut perfecti eiemus ad consummationem Sanctorum in opus ministræ, in adificationem corporis Christi, donec occurrant omnes in unitatem fidei, & agnitionis Filii Dei in vitam perfectam, in mensuram ætatis plenitudinis Christi, ut jam non simus parvuli fluctuantes, & circumforamini omni vento doctrina in requita hominum, in astutia ad circumventionem erroris; (Ephes. 4.) Justa ea quæ idem Apostolus inquit: Fratres nolite pœnitentiam parvuli esse, sed malitia parvuli esse: sensibus autem perfecti estote. (1. Corin. 14.) Obsequium autem, quod Verbum caro factum ab hominibus præstatur, est tenera & sincera miseratione pro his malis omnibus, quæ divinus infans patitur. Ita est, Salvator amabilis, misereor cum omni cordis affectu omnium humilitationum, ac infirmitatum, quibus temet pro amore nostrum tradidisti. Infirmitas voluntaria, ad quam redactum te video, non minorem in mea gratia te amorem conciliat, quam splendens gloriæ tuæ mihi reverentiam, ac timorem immittit. Idem.

Si ad examen revocamus verba, quæ Angelus dixit ad Joseph, ne unum quidem est, quod in nobis non creat confidendum: Accipe puerum, & Matrem eius, & fuge in Ægyptum: & esto ibi usque dum dicam tibi. Angelus Dei verbis ita loquitur. Quid opus est nostra nobis negotia crucem figant, quandoquidem Deus, & Angeli eorum sibi curam deposcunt? Angelus sanctum Josephum alloquitur, ut Dei Filium, ejusque beatissimam Genitricem in eo conquirent, eique curam omnem relinquat. Quam utile est respicere Deum in superioribus nostris, & adquirere peculiari Providentiæ illius, quæ per eos nos gubernat! Nostrum eligi tempus, ut illum admo- near; ut sciamus, Deum nobis quocumque tempore vigilare, & illum, cui invigilat, toto somno indulgere. Denique illi simpliciter inquit, accipe puerum, & Matrem eius, quoniam illi præcipiat, vel qui permittat, ut per otium aliquid capiat, quod secum gerat in via. Nonne satis est habere secum duas hæc suavissimas personas? Habenti Jesum, & Mariam num quidem deesse potest? Nonne satis sibi consilium debet exhibitum? Salvator, quod temet te habeam, a me potest optari? Et sine te quid mihi sufficere potest? Amorem tuum, & gratiam tuam mihi solum domus, & dico jam factis. Meditationes Patræ Novæ tom. 7. p. 10.

Si cogitamus dilectum Jesu Christi de parria sua una cum Matræ, & sancto Joseph, hic non est simplex discensus, exitum est plurimum annorum, quod libenter suscipit cum omnibus

Quid nebulis... Quod ad... Quod magis... Quod magis... Quod magis...

Quod ad... Quod magis... Quod magis... Quod magis...

J. C. ab... J. C. ab... J. C. ab... J. C. ab...

Verbo, que... Verbo, que... Verbo, que... Verbo, que...

Exitus J. C... Exitus J. C... Exitus J. C... Exitus J. C...

nibus incommodis, & ærannis diurni Exilii, ut nos doceat exuere naturalem affectum, quo cognatos, affines, amicos, atque ipsum natale solum persequimur, celeri voluntate deferentes quidquid nobis est antiquius, cum agitur de Deo, & imperat illi nobis illius Providentiæ: Hugo enim a S. Victor, (l. 7. Didasc. c. ultimo.) ait, qui amat patriam suam, & in ea complacet sibi, adhuc molles est, & delicatus; qui universam terrarum orbem respicit tamquam patriam suam, jam fortis est, & generosus; sed ille per se factus est, cui Mundus totus est exilium. Primus affectu horret Mundo; alter sese ab illo expedit; tertius illum proferret jugulavit. Cujus ordinis est? numquid ulla habes in discrimine quemcumque locum, ubi te constituant? Heres ne potius terræ, an ad Cælum anhelas patriam tuam, sedemque Sanctorum? ut affluas, Deum abibit invenire, neque vereberis, ut es aliquo loco te ejiciant. S. Augustinus ait, frustra tyrannos conari, ut in exilium pellant hominem secundum Christianissimam spiritum viventem; quia huic vel totus terrarum orbis est patria, vel totus terrarum orbis exilium est. Si primum, illum extrudere nequeant; sin alterum hic jam tyrannos proferret, neque locum habent illi quo abiegit ipsum. O perceptor infidelis, & insipiens! si locum queris, quo Christianum relegere valeas, primum locum elige, unde Jesus Christus egredi debeat. Putas ne te posse in exilium hominem pelleri, qui omnium locorum est in Christo Jesus, & qui ubique hospes est secundum carnem? Meditatio Patræ Novæ tom. 7.

Jesús Christus iussu Patræ, cum eodem spiritu parat, quo ante receperat imperium permanendi, egreditur de Ægypto. Illic per obedientiam profectus, illic similiter egreditur per obedientiam. Exitus iste innotuit, non semper diu permanere calamitates, sed tempus inde emergendi a Deo esse expectandum. Donec te ille continet in paupertate, in infirmitate, in spiritus constitutione, ne cupias illuc erui, nisi cum ipsi placuerit; ne te mora conturbet; ne tædeat te tandiu in æruma versari: audi vocem intrinsecus dicentem tibi: Ego ibi usque dum dicam tibi. Nullam habeo voluntatem, vel electionem. Temet mihi trade, & singulis horis, æque in rebus minimis, ac in maximis. Nihil ex-cipio, sed te invenire cupio rebus omnibus vacuum. Quomodo enim me esse poteris, & ego tuus, nisi omnino ab-jeceris omnem voluntatem tuam? Sepe dixi tibi, & iterum dico; trade te mihi, da te mihi totum pro toto. Nihil tui quæres, postquam te totum in me perdidisti. Mane in me pure, constant, haud hæsitante, & frueris me. Idem.

Quod si parentum honor est filios suos ad virtutem, atque Dei timorem informare; felicitas quoque filiorum est sequi salutaris instituta, quibus a patribus suis erudiantur. Bonus est vir, cum portaverit jugum ad adolescentiam suam. Bonus proculdubio est, quia innocentie iactura malum est irreparabile. Bonus est, quia maxime interit bene inchoare negotium tanti momenti, quale est propria salus. Viator quantumvis parum aberret initio itineris sui, error magis, magisque crescit eundo. Bonus est, quia si moxiter adhuc adolescens, brevi sanctificabitur, fit vitam diutius produxerit, virtus illi facilius erit, vita sanctior, mors pretiosior. Bonus est, si integratam farram tectam servasti, benedic Deo de incomparabili gratia; si nulli iacturam fecisti, illam per penitentiam reparare contende: Dilecti juvenis tui me te meminerit Dominus: Secundum misericordiam tuam memento mei tu propter bonitatem tuam Domine. (Psalm. 24.) Idem.

Fuga Jesu Christi in Ægyptum non est timoris effectus, Mysterium est: non est Creatoris periculum, sed liberatio; non est humane infirmitatis argumentum, sed divinæ virtutis, non fugit mortem evitaturus, sed daturus vitam. Omnes eramus profugi, omnes deserueramus Optimi Domini jugum, & illius Præcepta infringentes, ut morem gereremus infestissimo generis humani inimico, cum innocentiæ amiferam etiam possessionem Cælestium bonorum, omniumque deliciarum, nobisque in nullam spem reditus erat pereandum. Nullum ne aderat malis nostris remedium? Neque erat, ut invidiâ gratiam Domini superaret. Equid igitur Dominus fecit? adjungit se fugitivo, (D. Theodoras Antiochi Cyprienfis Homil. contra Nestorium.) & ad erratum illum repandam, ipse etiam fugere dignatur, objiciens fugam innocens fugæ criminose, ut salver transugam, & revocet ad officium. Admiramini mundum Filii Dei, & nequitiam vestram condemnate. Ille Mundum fugit, vos queritis illum. Ille per excessum misericordie vos querit; vos autem per ingrati animi excessum fugitis ab illo. Ille sibi dederat non veritē sese humilare, & suam subicere dignitatem, ubi vestra salus agitur: Dicit enim nihil ignominiosum docet, quod saltem humanam conciliare naturam est. (Ibidem.) Vos autem contumeliosum vobis esse patatis cum agitur de illius servitute, & mavultis fugere Jesum Christum cum Mundo, quam fugere Mundum cum Jesu Christo. Sensum mutate, & constants inite consilium querendi Jesum Christum in omnibus, & cum illo sagandi Manum. Fugite hunc vobis blandientem, fugite tantentem, fugite perfect-

Hendry Bibl. Conc. Tral. de Myster. Tom. IV.

quentem. Cavete, ne sequamini leges illius, quæ Evangelicis institutis penitus adversantur: ne finatis vos pravus illius exemplis corrumpti; nolite querere occasiones, quæ animam vestram in scelus possunt pertrahere, eamque in interiorum periculum ducere. Hæc, ut plurimum, ultro adrepunt, quin vocentur: Iis enim Mundus scater. Meditatio Patræ Novæ, Tom. 7. p. 11.

Si admirari debemus Æterni Patræ consilium de Filio J. C. infans, quem obicit persecutioni, & passivissimæ, imperans illi exilium adeo diuturnum, atque molestum; non ideo minus admirari debemus obedientiam, & obsequium, quod Filii præstitit Patri. O quam libenter se ipsum sancti Joseph curæ committit? Quam libenter Deo Patri offert sacrificium judicii sui, voluntatis, & omnium facultatum animæ suæ ad mandata illius capessenda! Ita ne te ipsum subjicis præceptis, quæ tibi Dei nomine irrogant? Campos ne voti es, si ille de te absolute disponat, quin ullam habeat studiorum tuorum rationem? An vis illum potius sese tuis aptare desideris, quin sancte temet ipsam voluntati subjicias? Responde quæso quærent? Vitæ eludere imperium meum, & evertere consilium, quod fovero de te? Num me condemnaabis, ut causam tuam probes? Alterum horum necessarium est, ut videlicet tui mihi pareas, vel ego tibi. Utram æquius, & rationi magis consentaneum? Idem.

Licet Evangelium silentio præterierit annos Vitæ Jesu Mundi Sal- duodeviginti, & fateatur Salomon, illos penitus ignorari, videtur nihilominus nobis indigitasse sub ænigmatis figuris licet igno- cicia vitæ Christianæ, ac profus Sanctæ, quibus vacabat Jesus tempore solitudinis adeo diuturnæ. Via aquila in Cælo nobis exhibet sublimem volatum contemplationis, quæ in eo jugis erat. Dies enim, noctesque contemplantur Solem divinitatis, & ex eo tempore nobis proponebat exitium vitæ contemplativæ prototypum, quæ exemplo Filii excitans, sicut aquila provocans ad volandum pullos suos. Via serpenti in terra (Dicitur. 51.) profundam illius nobis repræsentat humilitatem, quæ tandiu detinet illum in regione, quæ nulla re commendabatur, intentum abjectis officiis, & mechanicis artibus; quæ nonnisi tenuem illi parere poterant existimationem; quæ propter factum est, ut cum predicare inceperit, illi, quibus notus erat, admiratione capti dicerent: Quomodo hic literas scit, cum non didicerit? (Joann. 7. 15.) Nazareth potest aliquid huic esse? (Joann. 1. 47.) Et vere poterant obstupescere, quod cum verus esset Filius Dei sese eo demississet humilitatis, ut fabri filius haberetur. Ego sane magis hanc miror humilitatem, quam præclarissimæ vitæ ejusdem actiones: & maximum illius miraculum fuisse arbitror, nullum tandiu miraculum perpetrasset. Heu! Domine tantone opus erat tempore, ut nos humilitatem doceres? Virtus hæc adeone in praxi difficilis est? Certe in operibus nostris nullum majus, aut difficilius reperitur. Qui se ipsum contemnit, qui toto corde ab aliis contemni cupit, ad altissimum, difficillimumque virtutis gradum pervenit: Uiquequod ad hunc gradum pervenerit, nihil tibi scisse videaris. Via navis in mari figura est illius obedientiæ; nam quemadmodum maxima qualibet navium ædificia motum gubernandi sequuntur, quod Navarcus manu sua regit ad arbitrium; ita Dei Filius, licet tanta esset personæ suæ, cujus magnitudo infinita est excellentia, suberat beatissimæ Parenti, & sancto Joseph, a quibus se regi omnino sinebat, illis permittens curam præcipiendi, ac sibi deprecans illum indiscriminatam, humiliter, & constantem obedientiam. Via hominis in adolescentia illius admirabilem significat modestiam, prudentiam, & sapientiam, quæ in omnibus actionibus illius elucebat. Scriptura hoc perhibet testimonium Tobie, qui cum junior esset omnibus in Tribu Nephtali, nihil tamen puerile gessit in opere. Qua in re non erat, nisi umbra, & figura Jesu Christi, cujus actiones profus divine nihil habebant puerilis infirmitatis, & levitatis. Sanctus Sabbas simul adeo gravis, & humilis erat, ut sanctus Euthymius illum puerum senem vocaret. Quod elogium melius quadrat Jesu Christo, qui perfecte in operibus suis puerorum humilitatem, ac senum sapientiam conjunxerat. Qualibet enim pueritæ ipsius actio, erat maxima prædicatio, quæ per exemplum illius nos docebat exitum illud præceptum, quod sanctus Augustinus in scriptis reliquit suis. Senectus tua ex pueritia, & pueritia ex senectute ite- neat, quod in utraque melius est, videlicet, Sapientia tua abhorreat a superbia, & humilitas tua non abis a Sapientia, ut possis ex hoc tempore in omnem aeternitatem laudare Dominum. Meditatio Patræ Novæ, Tom. 7. p. 11.

Dei Filius... Deo per an-... non si que-... cessat de-... pennis igno-... viam viri in ado-... (Lib. de Salam. cap. 5.) S. vias per-... fectioem... fuit osten-... dit homin-

Dei Filius... Deo per an-... non si que-... cessat de-... pennis igno-... viam viri in ado-... (Lib. de Salam. cap. 5.) S. vias per-... fectioem... fuit osten-... dit homin-

ignota. Quapropter diuturnum hoc temporis spatium ab-

Mysterium pueritiae Dei est. Mysterium nascens Dei, qui propter hominum amorem factus est puer, non est se-

Nihil admirabilius quam quod hic videtur. Quis non obtulisset, videns Verbum hoc Incarnatum, quod terra universa tandem expectavit, in Mundum produ-

Prostr. J. C. Jesus Christus in toto hoc tempore diuinitatis corpora-

Nazareth locus est solitudo Saluatoris, ubi usque ad annorum triginta aetatem delituit, tranquilla cum submissione praetola-

Nazareth est solitudo Saluatoris, ubi usque ad annorum triginta aetatem delituit, tranquilla cum submissione praetola-

cla sunt, & seruitas, ac in his quae honesta sunt, & am-

Inuenio tria fuisse Jesu Christi consilia in Incarnatione sua, ad triplicem modum operatur redemptionem hominum, quos ad gloriam suam destinauerat. Voluit se humiliare, voluit se amari, voluit nos habere sectatores suos.

Quemadmodum primum Hominiis crimen fuit sese contra Deum attollere, primum Filii Dei consilium in Incarnationis Mysterio fuit sese in humana natura deiecerit, & per admirabilem suam humilitatis excessum potentissimo excessum superbiae nostrae reparare.

Quantum Jesu Christi obedientia sancta fuit in principio suo, tantum debebat esse molesta in executione. Qua enim de re agebatur? ut videlicet adhuc rubens ab utero in alie-

Hoc unum sane est ex maximis vitae Jesu Christi My-

Abcondita Tri. J. C. vita usque ad tri-

Tri. J. C. vita usque ad tri-

Humilitas Filii Dei in Mysterio pueritiae ipsius.

Penas, quas patri debuit J. C. in Nazareth sua.

labari de-

tradidisset, potuisset convertere omnes peccatores, omnesque cultores idolorum, & quocumque Evangelium proferre; Ho-

Quis rebus vacabat Jesu Christus in vita sua abscondita? Si extremum corticem intrinsecum vacabat ille rebus per se abjectis, communibus, atque seruilibus.

Erant tuac temporis Principes, & Imperatores in terris. Celeberrimi aderant gentium domitores, qui nominis sui celebritate, & heroicorum actionum rumore uerumque ter-

Nunquam mihi deeris, Deus meus in caligine vitae latentis, & abscondite. Ibi te semper inueniam; quod mihi ultra optandum erit? Ibi anima tecum colloquitur, te audit loquentem, te possidet, te gustat.

SUPPLEMENTUM

Ad Tractatum

DE TRANSFIGURATIONE JESU CHRISTI.

DOMINICA TRANSFIGURATIONIS nomine intelligimus admirabilem mutationem illam, quam in Corpore suo Jesus Christus ostendit in Monte Thabor coram Sanctis Petro, Jacobo, & Joanne ubi in luce fulgentissima

fuerat, tum electio ab aeterno suscepta hominis redimendi per humiliaiones Passionis suae, & per crucis ignominiam. Si enim ipso vivente in corpore eius gloria haec resilliret, quis ausus fuisset illum afficere contumelia? Si enim cognovisset, nunquam Dominum gloria crucifixerunt. (2. Cor. 2.) Die vero Transfigurationis suae Jesus Christus ab hoc patrandi miraculo cessavit aliquantisper. Passus est, ut in corpore suo aliquot emanarent illius gloriae radii, quibus illius anima perfruebatur.

Saluatoris Transfiguratio fuit quoddam veluti praedium gloriae, quae paulo post erat cumulanda; ac testimonium, quod hac die perhibet Pater Aeternus de Filii sui divinitate, in quo mihi bene complacet, efficit, ut hoc Mysterium maximi momenti habendum sit, ac utilissimum ad erudendum. Sanctus Thomas probat, aequum fuisse, ut Jesus Christus sese transfiguraret, ut fidem, ac spem Apostolorum suorum confirmaret. Utraque gravibus patere debebant tentationibus, ubi viderent opprobria, passiones, & contumeliosam mortem Salvatoris. Apostoli antequam Spiritus sancti lumine afflarentur, crassam tantum Religionis ideam conceperant. Fides illorum erat imperfecta, & spes infirma. Miracula, quae Dei Filii operabatur, validum erat credibilitatis argumentum; sed tandem Moyses, Elias, & tot alii Prophetae, qui essent Dei, similia miracula patre-

Mysterium Transfigurationis Dominicae commendat humiliaiones, & ut cum Apostolo loquitur, exinanitiones hominis Dei, quae prohibuerint, ne Judai illum pro Messia haberent, & ne Gentiles tamquam Deum colerent. Et prolixius.

Cum Dei Filii reapse venisset in terras, ut populos omnes in uno, eodemque cultu colligeret, humilitas ad quam illum redactum intuebantur, eorum animos avertere poterat, eo usque, ut Apostoli urgerent illum, modo ut ipsis Patrem ostenderet: Ostende nobis Patrem, & sufficit nobis. (Joann. 1.) modo vero quaerent quandonam reititutus esset gloriae Israel. Humilitas, quam profitebatur, & species, quae minime pollicebatur, illum tales esse, quem te ferebant, non suadebant fore ut eos pareret triumphos, quos ab illo suo pro Caelo, seu pro terra relatum tri expectabant. Quapropter Saluator hic qui innotuit in animi pra humanam prudentiam posita, ut ea sibi bene viderent, nonnunquam modico eorum captui haec reindulset, ad auferendum scandalum quod acciperet potuissent esse au-

Humilitas Filii Dei, ad quam religii voverat, omnes populos, num animos avertere poterat.